

Dosarul nr.2ra-666/19

prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău (Jud: G. Bivol)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: E. Palanciuc, A. Malii, Vl. Clima)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Galina Stratulat
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat Vasile Darii

în cauza civilă la cererea depusă de Vasile Darii, persoane interesate Larisa Darii, notarul privat Oleg Belicesco cu privire la constatarea faptului acceptării succesiunii, declararea nulității testamentului și constatarea locului deschiderii succesiunii și

cererea depusă de Larisa Darii, persoană interesată Vasile Darii cu privire la constatarea faptului acceptării succesiunii și constatarea locului deschiderii succesiunii,

împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Vasile Darii și s-a menținut hotărârea din 18 iunie 2014 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău,

constată:

La 6 aprilie 2010, Vasile Darii a depus cerere cu privire la constatarea faptului acceptării succesiunii, declararea nulității testamentului și constatarea locului deschiderii succesiunii.

În motivarea cererii Vasile Darii indicat că Ana Darii și Mihail Darii, care sunt părinții săi, au agonisit în timpul vieții comune, în căsătorie, cu titlu de proprietate comună în devălmășie terenul cu suprafața de 0,062 ha, numărul cadastral XXXXX și construcția cu suprafața de 65,1 m.², numărul cadastral XXXXX, din XXXXX.

Astfel Vasile Darii a menționat că, la 26 februarie 2007, a decedat mama sa, Ana Darii, iar după decesul acesteia nu a fost deschisă succesiunea. Astfel Vasile Darii a accentuat că el, tatăl său Mihail Darii și sora sa, Larisa Darii au acceptat succesiunea legală asupra a 1/2 cotă-parte din imobilele indicate prin intrarea în posesie, fiecare dobândind câte 1/6 cotă-parte din averea respectivă.

Vasile Darii a relatat că la 8 octombrie 2009 a decedat tatăl său Mihail Darii, După decesul acestuia, reclamantul a depus cerere la notar privind acceptarea succesiunii, iar ca rezultat a fost informat că tatăl său Mihail Darii a testat întregul bun imobil surorii sale Larisa Darii.

Prin urmare Vasile Darii a considerat că tatăl său Mihail Darii deținea dreptul de proprietate doar asupra 2/3 cote-părți din terenul și construcția din XXXXX și drept consecință nu a avut dreptul de a testa întreaga avere.

Totodată Vasile Darii a specificat că testamentul nr. 6242 din 14 noiembrie 2007, potrivit căruia Mihail Darii a testat toată averea sa Larisei Darii urmează a fi declarat nul, deoarece tatăl său la momentul întocmirii acestuia nu își dirija acțiunile sale, nu conștientiza urmările și importanța faptelor sale.

Vasile Darii a solicitat constatarea faptului acceptării succesiunii legale prin intrarea în posesia bunurilor succesoriale în urma decesului Anei Darii, și anume asupra 1/6 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,062 ha, și construcția cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 65,1 m.², XXXXX, constatarea faptului acceptării succesiunii legale prin intrarea în posesia bunurilor succesoriale în urma decesului lui Mihail Darii și anume asupra 1/3 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,062 ha și construcția cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 65,1 m.², din XXXXX, declararea nulității testamentului nr. 6242 din 14 noiembrie 2007 întocmit de către Mihail Darii și constatarea locului deschiderii succesiunii XXXXX.

Pe parcursul examinării cauzei, Larisa Darii a depus cerere cu privire la constatarea faptului acceptării succesiunii și constatarea locului deschiderii succesiunii (f.d. 133, vol. I).

În motivarea cererii Larisa Darii a indicat că ea, tatăl său Mihail Darii și fratele Vasile Darii, au acceptat succesiunea asupra 1/2 cotă-parte din imobilele litigioase, ce aparțineau mamei sale Ana Darii, fiecare obținând câte 1/6 cotă-parte din imobil.

Prin urmare, Larisa Darii a specificat că tatăl său deținea 2/3 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,062 ha, și construcția cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 65,1 m.², XXXXX.

La 14 noiembrie 2007, Mihail Darii a întocmit testamentul nr. 6242, prin care a testat toată averea sa fiicei Larisa Darii.

Larisa Darii a solicitat constatarea faptului acceptării succesiunii de către Mihail Darii, prin intrare în posesie succesorală, rămasă după decesul soției Ana Darii, asupra 1/6 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXXcu suprafața de 0,062 ha și casa de locuit cu numărul cadastral XXXXX cu suprafața de 65,1 m.² din XXXXX, constatarea faptului acceptării succesiunii legale prin intrarea în posesia bunurilor succesoriale în urma decesului Anei Darii, și anume asupra 1/6 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,062 ha, și construcția cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 65,1 m.², din XXXXX și constatarea locului deschiderii moștenirii după moartea mamei Darii Ana, XXXXX.

Prin hotărârea din 18 iunie 2014 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, cererea depusă de Vasile Darii a fost admisă parțial, fiind constatat faptul acceptării succesiunii legale de către Darii Vasile, prin intrare în posesiunea bunurilor succesoriale, în urma decesului Anei Darii, și anume asupra 1/6 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,062 ha, și construcția cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 65,1 m.², din XXXXX, a fost constatat locul deschiderii moștenirii după decesul Anei Darii: XXXXX. În rest, cererea depusă de Vasile Darii a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. A fost admisă cererea înaintată de Larisa Darii, fiind constatat faptul acceptării de către Mihail Darii, prin intrare în posesia masei succesoriale, rămase după decesul soției, Ana Darii, asupra 1/6 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,062 ha, și construcția cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 65,1 m.², din XXXXX, a fost constatat faptul acceptării de către Larisa Darii, prin intrarea în posesia masei succesoriale, rămase după decesul mamei, Ana Darii, asupra 1/6 cotă-parte din terenul cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,062 ha, și construcția cu numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 65,1 m.², din XXXXX (f.d. 213-214, 222-229, vol. I).

Prin încheierea din 29 octombrie 2014 a Curții de Apel Chișinău, nu s-a dat curs cererii de apel depuse de Vasile Darii, fiind acordat apelantului termen până la 17 decembrie 2014, ora 11.00 pentru prezentarea apelului motivat și dovada achitării taxei de stat în sumă de 90 lei. Totodată a fost explicat apelantului că în cazul în care nu va lichida neajunsurile menționate cererea de apel nu va fi considerată depusă și împreună cu toate actele va fi restituită (f.d. 242-245, vol. I).

Prin decizia din 11 februarie 2015 a Curții Supreme de Justiție, a fost respins recursul declarat de Vasile Darii și menținută încheierea din 29 octombrie 2014 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 256-260, vol. I).

La 30 septembrie 2015, prin încheierea Curții de Apel Chișinău, a fost respins demersul înaintat de Vasile Darii cu privire la numirea expertizei judiciare (f.d. 33-36, vol. II).

Prin decizia din 2 martie 2016 a Curții Supreme de Justiție, a fost respins recursul depus de Vasile Darii împotriva încheierii din 30 septembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 69-72, vol. II).

La 21 septembrie 2016, prin încheierea Curții Supreme de Justiție, a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Vasile Darii împotriva deciziei din 2 martie 2016 a Curții Supreme de Justiție (f.d. 102-106, vol. II).

Prin încheierea din 20 ianuarie 2016 a Curții Supreme de Justiție, a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Vasile Darii împotriva deciziei din 11 februarie 2015 a Curții Supreme de Justiție (f.d. 60-64, vol. II).

Prin încheierea din 9 iunie 2016 a Curții Supreme de Justiție, a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Vasile Darii împotriva încheierii din 20 ianuarie 2016 a Curții Supreme de Justiție (f.d. 86-89, vol. II).

Prin încheierea din 14 decembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție, a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Vasile Darii împotriva încheierii din 21 septembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție (f.d. 122-125, vol. II).

La 19 iulie 2017, prin încheierea Curții Supreme de Justiție, a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Vasile Darii împotriva încheierilor din 21 septembrie 2016 și din 14 decembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție (f.d. 152-155, vol. II).

Prin decizia din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Vasile Darii și menținută hotărârea din 18 iunie 2014 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău (f.d. 235-244, vol. II).

În susținerea soluției adoptate, instanțele de judecată au reținut că la data decesului Anei Darii, calitatea de succesori legali ai acesteia de clasa I au fost: soțul supraviețuitor Mihail Darii și copiii acesteia Vasile Darii și Larisa Darii.

Astfel instanțele au reținut că la materialele cauzei lipsește vreun înscris ce ar confirma că succesorii Anei Darii au depus la notar în termenul stabilit o cerere de acceptare a succesiunii rămase după decesul acesteia. Totodată instanțele au stabilit că conform declarațiilor părților prezentului litigiul, toți succesorii Anei Darii au intrat în termen de 6 luni de la decesul acesteia în posesia și folosința averii succesoriale, întrucât au continuat să locuiască în imobilele ce aparțineau defunctei cu drept de proprietate privată în devălmășie.

În consecință, instanțele au concis că Mihail Darii, Vasile Darii și Larisa Darii au dobândit câte 1/6 cotă-parte din imobilele litigioase în calitate de succesiune rămasă după decesul Anei Darii.

Suplimentar, instanțele au concluzionat că la momentul întocmirii testamentului și anume 14 noiembrie 2007, Mihail Darii, deținea dreptul de proprietate asupra 2/3 cotă-parte din imobilele sus menționate. Subsecvent, instanțele au constatat că Mihail Darii era îndreptățit să dispună prin testament în privința acestei proprietăți. Totodată a fost reiterat faptul că potrivit ambelor rapoarte de expertiză judiciară postmortem anexate la dosar, la momentul întocmirii testamentului Mihail Darii dispunea de capacitate de exercițiu și prin urmare lipsesc temeiuri pentru declararea nulității acestuia.

La 27 noiembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 245, vol. II).

La 28 ianuarie 2019, Vasile Darii a depus recurs împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

Recurentul Vasile Darii în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Astfel recurentul a menționat că, instanța de apel a încălcat normele de drept material și procedural, întrucât a examinat cererea de apel în lipsa sa. Recurentul a accentuat că a depus cerere de amânare a examinării cererii de apel, din motivul că avocatul său se află în concediul medical. La rîndul său, Curtea de Apel Chișinău a

respins cererea de amânare, fapt considerat de recurentul ca fiind lezarea dreptului la un proces echitabil.

Recurentul a notat că este neîntemeiată concluzia instanței de apel cu privire la respingerea argumentului privind audierea în calitate de martor a notarului care a întocmit testamentul din 14 noiembrie 2007, deoarece nu a asigurat prezența acestuia în ședința de judecată. Cu referire la acest fapt, recurentul a relatat că citarea este un act procesual public, iar prima instanță expediind citație în adresa notarului, nu a pus în sarcina recurentului obligația de a asigura prezența acestuia în ședința de judecată.

La 11 martie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Larisei Darii, informându-o că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La data stabilită pentru examinarea cauzei, Larisa Darii nu a înaintat referință la cererea de recurs depus de Vasile Darii, prin care să-și exprime opinia referitor la recursurile declarate.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Vasile Darii, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 24 octombrie 2018 a fost expediat în adresa părților la 27 noiembrie 2018 (246, vol. II), însă conform copiei plicului anexate la cererea de recurs se confirmă faptul că recurentul a recepționat decizia instanței de apel la 29 noiembrie 2018 (f.d. 258, vol. II).

Astfel, în atare situație, instanța de judecată a constatat că recursul declarat de Vasile Darii la 28 ianuarie 2019 este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiasvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Vasile Darii este formulată în baza art. 432 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (2), lit. f) din Codul de Procedură Civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Vasile Darii a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Vasile Darii nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Vasile Darii se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Galina Stratulat

Nina Vascan